

Nr 952

Av herr Levin, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 136, med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 136 med förslag till ändringar i lagen den 3 juni 1938 om rätt till jakt föreslås bland annat att paragraf 23 skall bibehållas men ges en något ny utformning. Enligt denna paragraf äger jakträttsinnehavare och hans folk oinskränkt rätt att döda katt som påträffas utanför gård eller trädgård. Enligt nu föreliggande förslag skall denna rätt bibehållas med vissa inskränkningar.

I motion till 1961 års riksdag yrkades att denna rätt skulle avse allenast förvildad katt, och i motion till 1962 års riksdag yrkades att ifrågasvarande paragraf helt skulle utgå. Det kan inte vara riktigt att bibehålla denna rätt att utan vidare döda eller på annat sätt tillägna sig andra tillhöriga husdjur. Katten är och har genom tiderna varit ett utpräglat husdjur, och framför allt för många gamla och sjuka människor är den det enda sällskapsdjur de har råd att hålla sig med. Som väl är bekant förkommer i stor utsträckning att samvetslösa människor, i skydd av denna paragraf i jaktlagen, fångar grannarnas katter i burar som försetts med lockbete. De således anskaffade katterna försäljes i huvudsak som försöksdjur, och i flera kända fall har upprörande historier kommit till allmänhetens kännedom. I de allra flesta fall är det dock omöjligt att uppspåra kattjuven eller uppköparen.

Det är i högsta grad otillfredsställande att jaktlagen är så utformad, att den legaliserar dylik stöld av andras sällskapsdjur. Därför bör nu paragraf 23 utgå ur lagen om rätt till jakt.

Skulle detta yrkande ej vinna bifall, bör viss ändring företagas i den nu föreslagna utformningen av paragrafen. Enligt förslaget skulle katt få dödas så snart den påträffas utanför gård där den hör hemma. Det är en skärpning av nu gällande regel att katt får dödas om den befinner sig utanför gård eller trädgård. Tredje lagutskottet uttalade i sitt utlåtande nr 9 till 1961 års riksdag, som riksdagen biföll, att »Vissa motivuttalanden till stadgandet synes jämte dess ordalydelse tyda på att från område där dödade av katt får ske undantagits varje gård eller trädgård. Att stadga undantag allenast för kattägarens tomt kan vidare förefalla opåkallat, då den som där förfogar över jakträtten är ägaren själv». Den nu föreslagna utformningen av paragrafen utgör således en väsentlig skärpning i denna del.

Paragrafen har utökats med en bestämmelse att inom område med stadsplan eller byggnadsplan erfordras dock tillstånd av polismyndighet. Därigenom skapar man viss kontroll över dem som har rätt att fånga eller avliva katt i en del samhällen. Men överallt i småsamhällena och byarna på landsbygden, där inga planbestämmelser eller endast utomplansbestämmelser gäller, skulle ej denna del av lagen tillämpas. Det är önskvärt och nödvändigt att likartade bestämmelser tillämpas inom all bebyggelse.

Med åberopande av ovanstående hemställes,

1. att paragraf 23 i det föreliggande förslaget om rätt till jakt skall utgå; och

2. om detta ej vinner bifall hemställes att paragraf 23 skall få följande lydelse:

Katt som anträffas utanför gård eller trädgård må av jakträttsinnehavaren eller hans folk saklöst dödas. Inom bebyggt område erfordras dock tillstånd av polismyndigheten.

Stockholm den 17 oktober 1963

Hans Levin